

Rechtskundig Weekblad

Vereeniging zonder winstgevend doel

Verschijnt elken Zondag

Abonnementsprijs : 300 fr. per jaar

Postcheckrekening N° 3185.22

Beheer en Redactie : Mr René VICTOR, Justitiestraat, 21, Antwerpen.

ONTWERP VAN INTERNATIONALE REGELING VAN HET SCHEIDSGERECHT

De scheidsrechterlijke regeling vervat in het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering is ontstaan op een oogenblik dat de scheidsrechterlijke procedure volstrekt niet gewaardeerd werd. Deze wettelijke regeling vertoont zulkdanige leemten dat herhaalde malen pogingen werden aangewend om een nieuw stelsel in te voeren. Hier te lande mondde deze beweging uit in de wet van 1876 die echter niet werd uitgevaardigd. Ook in Frankrijk werd een ontwerp van een nieuwe regeling uitgewerkt door Garsonnet, hetwelk tot dusverre door den wetgever niet werd overgenomen. Herhaalde malen werd dit vraagstuk besproken op internationale congressen en werden voorstellen ingediend die een internationale regeling zouden moeten in de hand werken.

Het ontwerp dat we hebben uitgewerkt is gesteund op de studie van het vergelijkend recht en werd gehouden binnen het kader der bestaande wetgeving, behoudens enkele bepalingen die voorloopig als voorstel moeten aanzien worden. Deze praktische regeling kan dus worden toegepast in het kader der fransche, belgische, nederlandsche, luxemburgsche wetgevingen. Ze is in overeenstemming, behoudens zekere bepalingen, met de engelsche, italiaansche, spaansche, braziliaansche, poolsche en duitsche wetgevingen.

De voorgestelde regeling beoogt in de eerste plaats een scherpe omlijning der begrippen te verstrekken omdat de onvastheid op dit punt aanleiding heeft gegeven tot zeer veel moeilijkheden. Bovendien is het de bedoeling geweest

op grond van de vergelijkende rechtstudie oplossingen te verschaffen aan een reeks vraagstukken in het leven geroepen door de leemten in de bestaande wetgevingen. Aldus vervat deze regeling elementen van de meest verscheidene wetgevingen omdat het verkieslijker bleek bestaande oplossingen over te nemen veeleer dan er een nieuwe uit te denken die de bevestiging van de practijk zouden ontberen. De voorgestelde tekst regelt uitdrukkelijk het vraagstuk van den vorm, de vereischte bekwaamheid, de inhoud en de gevolgen van het compromis en van het scheidsrechterlijk beding. Een nauwkeurige regeling voorziet de meest verscheidene gevallen ten aanzien van de aanstelling en de vervanging der scheidsrechters. De rechten en bevoegdheden der scheidsrechters worden duidelijk omschreven en de menigvuldigheid van de middelen van verhaal wordt geweerd.

Dit zijn de bizonderste kenmerken van deze regeling die door partijen als overeenkomst mag aangenomen worden, wat reeds enkele malen het geval is geweest. Een uitvoerig commentaar van de belgische wetgeving ingedeeld volgens de beschikkingen van de voorgestelde tekst is zoopas verschenen in de Vlaamsche Rechtskundige Bibliotheek.

R. van Lennep.

ONTWERP

Art. 1. Het compromis is slechts geldig in de mate dat het betrekking heeft op betwistingen ontstaan uit een bepaalde rechtsverhouding en vatbaar voor transactie tusschen partijen.

Art. 2. Het compromis moet in geschrifte worden gesteld en door partijen geteekend en gedegteekent, op straffe van nietigheid. Het mag alleen door een geschrift bewezen worden.

Art. 3. Het compromis zal bevatten de onderwerpen van geschil, de wijze van aanstelling en de namen der scheidsrechters, op straffe van nietigheid.

Art. 4. Indien het compromis geen termijn bepaalt, zal de opdracht der scheidsrechters slechts drie maanden duren vanaf den dag der aanvaarding hunner opdracht.

Art. 5. Elke gerechtelijke vordering betrekkelijk het scheidsgerecht schorst den termijn tot op den dag dat het vonnis, op het incident gewezen, en in kracht van gewijsde getreden, schriftelijk ter kennis is gebracht.

Art. 6. Tenzij tegenbeding mogen de scheidsrechters den termijn tot hoogstens het driedubbele van den wettelijken termijn verlengen. Nadien moet elke verlenging tusschen de partijen overeengekomen zijn en in geschrifte gesteld, of door de rechtbank worden uitgesproken.

Art. 7. Het compromis verplicht tot deelneming aan de scheidsrechterlijke procedure, dewelke, indien noodig, bij verstek mag vervolgd worden. Het schept een proceshinderende exceptie, die in limine litis moet, en niet van ambtswege mag opgeworpen worden.

Art. 8. Het scheidsrechterlijk beding moet in geschrifte gesteld en de rechtsverhouding aanduiden die haar tot grondslag dient, op straffe van nietigheid. Evenals het scheidsverdrag bindt het de onbekwamen-rechtverkrijgenden niet. Indien de scheidsrechters niet aangeduid zijn of wegvallen, om welke reden ook, zal de aanstelling, zoo noodig in rechte gebeuren.

Art. 9. Elke persoon bekwaam om te contracteren mag scheidsrechter zijn.

Art. 10. a) Niettegenstaande elk strijdig beding hebben alle partijen gelijke rechten ten aanzien van de aanstelling van scheidsrechters.

b) In geval van aanduiding door een derde, is de vervanging van rechtswege.

c) De meest gereede partij zal haar keuze van scheidsrechter schriftelijk aan de andere partijen doen kenen, met aanmaning hetzelfde binnen de week te doen. Nadien zal er in rechte in voorzien worden.

d) De aanduiding van een scheidsrechter bindt de partij die haar gedaan heeft zoodra ze aan de tegenpartij werd aangezegd.

Art. 11. De aanneming geschiedt schriftelijk, en kan op de akte van benoeming worden gesteld.

Art. 12. Tenzij tegenbeding zal de betwisting aan één scheidsrechter onderworpen worden of de aanstelling van een opperscheidsman van rechtswege zijn.

Art. 13. a) Het scheidsverdrag vervalt: 1° Zoo er niet in voorzien werd, door het overlijden, de weigering, wraking, onttrekking of belet van een der scheidsrechters; 2° door het verstrijken van den termijn.

b) De scheidsrechters welke, na hun opdracht aangenomen te hebben zich, zonder grondige reden aan hun zending onttrekken of geen uitspraak doen

binnen den gestelden termijn, kunnen veroordeeld worden tot schadevergoeding.

Art. 14. Gedurende den termijn mogen de scheidsrechters slechts door een eenstemmige beslissing herroepen worden. Elk strijdig beding is nietig. De herroeping moet schriftelijk beteekend worden. De akten gesteld vóór de herroeping blijven verworven, tenzij tegenbeding.

Art. 15. a) De scheidsrechters door partijen aangesteld, kunnen niet worden gewraakt tenzij om reden na de benoeming ontstaan.

b) De wraking, uitgeoefend om dezelfde reden en in dezelfde voorwaarden als voor een rechter, zal in laatsten aanleg door de rechtbank beoordeeld worden, tenzij voorafgaandelijke en uitdrukkelijke verzaking of indien er meerdere scheidsrechters zijn, beding deze betwisting aan de overige scheidsrechters onderwerpende.

Art. 16. a) Tenzij tegenbeding, mogen de scheidsrechters gebeurlijk in hun eindvonnis over het bestaan, de geldigheid en den omvang van hun bevoegdheid, de bijkomende- en wedereischen, de kosten en intresten en de waarborgen van uitvoering beslissen.

b) De beslissing over de rechtsmacht is vatbaar voor verhaal niettegenstaande elk tegenbeding.

Art. 17. De scheidsrechters bemiddelaars zullen vrij de procedure vaststellen en beslissen in laatsten aanleg. Elk tegenbeding is nietig.

Art. 18. a) De scheidsrechters zijn gehouden een opperscheidsman te benoemen in de beslissing die de staking van stemmen uitspreekt. Indien geen overeenkomst kan bereikt worden zullen ze het verklaren bij proces-verbaal en zal de opperscheidsman indien noodig, in rechte genoemd worden op verzoek van de meest gereede partij.

b) In de twee gevallen zullen de verdeelde scheidsrechters gehouden zijn een afzonderlijk en met redenen, ten aanzien van de feiten en ten aanzien van het recht, omkleed advies op te stellen, hetzij in het zelfde proces-verbaal, hetzij bij onderscheiden akten.

c) De opperscheidsman zal beslissen binnen de maand van zijne aanvaarding, tenzij deze termijn werd verlengd. Hij mag over de betwisting kennen met, of in de plaats van de scheidsrechters of een beslissende stem uitbrengen.

Art. 19. Tenzij beding tusschen partijen, wordt de procedure vrij door de scheidsrechters geregeld.

Art. 20. a) Indien de getuigen niet vrijwillig verschijnen of weigeren den eed of hun verklaring af te leggen, zal de meest gereede partij zich bij rekwest wenden tot de rechtbank van het gebied waarin het getuigenverhoor is bevolen om een rechter-commissaris te benoemen voor wien het getuigenverhoor is bevolen om een rechter-commissaris te benoemen voor wien het getuigenverhoor zal worden gehouden op dezelfde wijze als in gewone zaken.

b) Tenzij tegenbeding betrekkelijk al wat volgt, zal de vervanging om welke reden ook van den deskundige door scheidsrechters aangeduid, door dezen beoordeeld en bewerkstelligd worden. De expert zal gebeurlijk den eed in handen van de scheidsrechters afleggen, welke niet gebonden zijn door zijn advies.

c) Tenzij tegenbeding, hebben de scheidsrechters

het recht, betrekkelijk het voorwerp der betwisting, de partijen te onderhooren onder den eed of op verklaring en te vorderen dat ze alle stukken zouden voorleggen.

Art. 21. De partijen zullen zich onderling en aan de scheidsrechters alle stukken en vertoogen zonder eenige gerechtelijke formaliteit mededeelen en zulks binnen een termijn zoo noodig door de scheidsrechters gesteld of verlengd, die daarvan alsdan melding zullen maken in hun uitspraak. Nadien zullen de scheidsrechters uitspraak doen op wat werd voorgebracht.

Art. 22. Tenzij tegenbeding mogen de scheidsrechters een of meerderen van hen afvaardigen om over te gaan tot de daden van onderzoek en de processen-verbaal van hun ambt op te stellen.

Art. 23. De scheidsrechters zullen naar de regelen van het recht uitspraak doen, tenzij ze gemachtigd werden uitspraak te doen als bemiddelaars.

Art. 24. Indien zich een incident voordoet dat niet vatbaar is voor transactie, zullen de scheidsrechters partijen verzenden om zich te voorzien, gebeurlijk binnen een door hen vastgestelden termijn, ter kennis van partijen gebracht, en bij gebreke zulks te doen op last van alsdan veronderstelde verzaking.

Art. 25. Alleen de burgerlijke onbekwaamheid stelt een einde aan het compromis. Wanneer, ingeval van overlijden, een partij enkel bekwamen als rechtverkrigenden achterlaat, zal de termijn een maand geschorst worden vanaf de beteekening van het overlijden aan de scheidsrechters, indien dezen er geen kennis van hadden.

Art. 26. De scheidsrechterlijke uitspraak zal vaststellen dat de scheidsrechters vergaderd hebben om te beraadslagen en dat de partijen gehoord of in de gelegenheid gesteld werden hun verdediging voor te dragen; ze zal de aanduiding van partijen en hun vorderingen, de beweegredenen en een dispositief (dictum) behelzen. Indien de minderheid weigert te teekenen, zullen de andere scheidsrechters daarvan melding maken en hun handteekening zal volstaan. Voor de scheidsrechters-bemiddelaars volstaat een ondertekend en gedagteekend dictum, tenzij tegenbeding.

Art. 27. Eene voor gelijk verklaarde uitgifte der scheidsrechterlijke uitspraak en van het compromis, bij gebrek aan de oorspronkelijke akte zal bij het verzoekschrift tot bekomen van het exequatur gevoegd worden en ter greffie bewaard blijven, na mededeeling aan partijen.

Art. 28. a) De scheidsrechterlijke uitspraak die tusschen partijen de gevolgen heeft van een vonnis eener gewone rechtmacht zal, tenzij ze strijdig is met de openbare orde of de goede zeden, uitvoerbaar verklaard worden door een bevel van den voorzitter der rechtbank in het compromis vermeld of van de rechtbank van eersten aanleg in wier gebied ze werd geveld.

b) Deze rechtbank zal over het verzet tegen het bevel waarbij het exequatur geweigerd wordt, beslissen, de partijen geroepen zijnde ter zitting door de zorgen van de belanghebbende partij.

c) Het verzet tegen het bevel waarbij het exequa-

tur wordt verleend zal slechts gelden als verzet tegen de scheidsrechterlijke beslissing en voor de zelfde rechtbank gebracht worden, welke dan gebeurlijk door eenzelfde vonnis, over de twee vorderingen van verzet, alsook over de vraag tot exequatur zal beslissen.

d) Het verzet tegen de vonnissen welke beslissen over het verhaal ingesteld tegen het bevel van den voorzitter of over het verzet tegen een scheidsrechterlijke beslissing, zal niet ontvankelijk zijn.

e) Elk beding afwijkend van de bepalingen van dit artikel, is nietig.

Art. 29. a) Het beroep tegen de uiteindelijke beslissing, om welke redenen ook, is slechts mogelijk indien het vermogen daartoe uitdrukkelijk voorbehouden werd. Het zal alsdan het verzet omvatten.

b) De beslissing op beroep verhaal tegen een gerechtelijke beslissing, is zonder beroep. Elk strijdig beding is nietig.

c) Het beroep zal gebracht worden voor de rechtbank van eersten aanleg voor de betwistingen die bij gebrek aan compromis, in eersten of laatsten aanleg tot de bevoegdheid der vrederechters, en voor de Hoven van beroep voor de zaken die in eersten of laatsten aanleg tot de bevoegdheid der rechtbanken van eersten aanleg zouden behoord hebben.

Art. 30. a) De beslissing kan, wanneer ze niet vatbaar is voor beroep, als nietig bestreden worden: 1° Indien ze gewezen is buiten de grenzen van het compromis. 2° Indien ze gewezen is op een compromis hetwelk van onwaarde of vervallen is. 3° Indien dezelve gewezen is door eenige scheidsmannen welke niet bevoegd waren te vonnissen in afwezigheid van de anderen of ingevolge eene onregelmatige procedure.

b) De uitspraak die niet met redenen omkleed is zal vernietigd worden tenzij tegenbeding.

c) De vraag tot nietigverklaring zal ingeleid worden bij dagvaarding ofwel door verzet tegen het bevel over de exequatur beslissend. Ze zal beoordeeld worden in de vormen en voorwaarden der gewone zaken.

d) Ingeval van gedeeltelijke nietigverklaring zal het vonnis, over het verzet of de vraag tot nietigverklaring beslissende, gebeurlijk het exequatur verleenen.

Art. 31. Geen uitspraak van scheidsrechters, van welken aard ook, is voor verzet vatbaar of aan derden tegenstelbaar.

Art. 32. Tenzij tegenbeding hebben de scheidsrechters, het recht materiele vergissingen en onvrijwillige weglatingen hunner beslissing, te verbeteren, op verzoek der belanghebbende partij binnen de twee maanden, vanaf de mededeeling der uitspraak.

Art. 33. a) Elke nietigheid wordt gedekt door een vrijwillige voortzetting der procedure.

b) Tenzij tegenbeding en in zooverre de zaak voor een rechtsmacht van het arrondissement waar het compromis werd gesloten of de uitspraak geveld, ingeleid werd, wordt alle gerechtelijke tusschenkomst door de meest gereede partij vrij geregeld.

RECHTSPRAAK

HOF VAN VERBREKING

1ste Kamer. — 14 November 1946.

Voorzitter: M. Soenens.

Raadsheer-Verslaggever: M. Louveaux.

Advokaat Generaal: M. Colard.

VERBREKING. — PROCEDURE. — VOOR TE LEGGEN STUKKEN.

Wanneer een voorziening in verbreking neerkomt op een critiek van een arrest, wegens het feit dat de draagwijdte van de conclusies, genomen voor den rechter ten gronde door dezen verkeerd werden geïnterpreteerd, is het noodzakelijk dat de aanlegger in verbreking samen met zijn voorziening een afschrift zou voorleggen van zijn conclusies.

Bij gebreke zulks te doen is het Hof niet in staat zijn toezicht uit te oefenen en het middel te onderzoeken.

Van Parijs t/ Suetens.

Gehoord Raadsheer Louveaux in zijn verslag en op de conclusie van den Heer Colard, Advokaat-Generaal;

Gelet op het vonnis van de Rechtbank van eersten aanleg te Mechelen, zetelende in graad van hooger beroep d.d. 5 April 1943;

Over het middel: schending van artikel 97 der Grondwet en van artikel 1157 van het Burgerlijk Wetboek,

doordat het bestreden vonnis aan de besluiten van eischer in verbreking een beteekeenis heeft gegeven waarmee zij geen gevolg konden teweeg brengen, en, aldus, die besluiten, zooals zij werkelijk waren voorgebracht, niet heeft beantwoord,

doordat namelijk het bestreden vonnis bevestigd heeft dat eischer in verbreking, vóór de rechters in beroep, het interlocutoir vonnis van den Heer Vrederechter van het Kanton Lier d.d. 27 November 1941 (dat aan deskundigen de opdracht had gegeven vast te stellen op welken eigendom het litigieuze gebouw, door eischer opgetrokken, zich bevond, en dat verweerder machtigde zekere schadelijke daden, die eischer zou gepleegd hebben, te bewijzen), heeft willen bestrijden door de bewering dat de grensscheiding tusschen de kwestieuze erven steeds een geometrisch rechte lijn was geweest en dat de Heer Vrederechter van het kanton Lier deze zienswijze was bijgetreden in zijn vonnis van 28 Juli 1936,

en doordat het bestreden vonnis deze beweerde besluiten van eischer alleen heeft beantwoord door te zeggen dat de grensscheiding tusschen de kwestieuze erven tusschen de grenspalen A en B nooit een geometrisch rechte lijn heeft gevolgd doch een lijn met een lichte bocht, en dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tusschen gezegd vonnis van den Heer Vrederechter van het kanton Lier van 28 Juli 1936, het deskundig verslag van 3 April 1937, dat de bocht in de grenslijn vaststelde, en het vonnis van den zelfden Heer Vrederechter van 8 Juli 1937 dat op dit verslag steunde,

wanneer de eenvoudige bewering dat de grenslijn

een rechte lijn vormt tusschen gezegde palen wel kon dienen om door den rechter te doen beslissen dat het litigieuze gebouw, door eischer opgetrokken, op dezes eigendom stond, hetgeen het voorwerp zou geweest zijn van een eindvonnis, doch onmogelijk kon dienen om een beroep tegen een interlocutoir vonnis te staven, dat een deskundig onderzoek had bevolen en het bewijs der schade had toegelaten,

wanneer immers de eenvoudige bewering dat de grensscheiding in rechte lijn tusschen bestaande palen liep, als noodzakelijke gevolgtrekking moest medebrengen dat de hierboven aangeduide bewijsmiddelen mogelijk waren en konden bevolen worden,

wanneer, dienvolgens, door de besluiten van eischer in verbreking tot de hierboven vermelde bewering te herleiden, het bestreden vonnis van die besluiten alie mogelijke draagwijdte heeft ontnomen, wat indruischt tegen artikel 1157 van het Burgerlijk Wetboek,

wanneer uit een passus van die besluiten, welke door het bestreden vonnis wordt aangehaald, en welke vermeldt dat de deskundigen, in hun verslag d.d. 3 April 1937, een voorstel hebben gedaan tot het plaatsen van een paal op een derde punt, ten einde, sedert het wegruimen der haag, op die plaats een vast punt te bekomen, blijkt dat het op grond van een gansch andere beschouwing was dat de eischer in verbreking het interlocutoir vonnis van den Heer Vrederechter van het kanton Lier d.d. 27 November 1941 wilde bestrijden,

wanneer namelijk daaruit blijkt dat eischer in verbreking beweerde dat, gezien hij zijn gebouw had opgetrokken op de rechte lijn tusschen de twee bestaande grenspalen, men de afbraak alleen kon bevelen voor zoover men aannam dat de grenslijn gebogen was, en dat het in dat geval onmogelijk was vast te stellen in welke mate het litigieuze gebouw zich op het erf van verweerder in verbreking bevond en in welke mate de beweerde schade wel degelijk in verbreking bevond en in welke mate de beweerde schade wel degelijk op dat erf was gesticht, daar, in den huidige toestand van zaken, volgens de bevoordingen van het deskundig verslag van 3 April 1937, die grenslijn, door het verdwijnen der haag, onzeker was geworden, en een nieuwe afpaling noodig was om een vast punt te bekomen,

wanneer het bestreden vonnis, door in dezen lasten aangehaalden passus der besluiten van eischer in verbreking alleen een poging tot staving te zien van de eerste hierboven vermelde bewering van eischer (namelijk dat de grenslijn wel degelijk recht was en als zoodanig gerechtelijk was vastgesteld) de draagwijdte van die passus verkeerd geïnterpreteerd heeft, hem eigenlijk alle draagwijdte heeft ontnomen, hem daarom als niet ter zake heeft beschouwd en hem dus in werkelijkheid niet heeft beantwoord, wat indruischt tegen artikel 97 der Grondwet:

Voor zoover het middel gesteund is op de schending van art. 97 der Grondwet:

Overwegende dat het middel, in zijn geheel genomen, aan het bestreden vonnis verwijt de draag-

wijdte van de conclusies van den aanlegger te hebben miskend en zekere bepalingen er van te hebben geïnterpreteerd in strijd met hun geest zelfs met hun tekst;

Overwegende dat het onderzoek nopens de grondheid van dergelijk verwijt een nauwkeurig werk onderstelt, waarbij het oog op de conclusies wordt gehouden; dat de aanlegger, bij gebrek aan zijn voorziening een afschrift toe te voegen van zijn conclusies, het Hof niet toelaat de noodige vergelijking te doen tusschen de gekritiseerde redenen van het bestreden vonnis en de middelen welke hij aanvoerde, dat hij daardoor het toezicht van het Hof onmogelijk maakt;

Voor zoover het middel gesteund is op de schending van art. 1157 van het burgerlijk Wetboek;

Overwegende dat het aan den rechter over den grond behoort de betekenissen te bepalen welke dient gegeven aan voor verschillende interpretaties vatbare clausules; dat, onder dit opzicht de beoordeeling van den rechter souverain is, tenzij hij het aan de akten gehecht geloof heeft geschonden;

Overwegende dat het middel dergelijke schending niet inroept, en daarenboven, niet bepaalt waarin de rechter zou gegeven hebben waarmee ze geen gevolg konden teweegbrengen;

Dat het middel niet kan aangenomen worden;

Om die redenen,

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt den aanlegger tot de kosten en tot de vergoeding van 150 fr.

HOF VAN VERBREKING

2e Kamer. — 28 Oktober 1946.

Voorzitter: M. Wouters.

Raadsheer-Verslaggever: M. De Clippele.

Advokaat-Generaal: M. R. Hayoit de Termicourt.

MOTIVEERING VAN VONNISSEN EN ARRESTEN.
— BINNENVAARTRECHT. — SCHADE VEROOR-
ZAAKT DOOR SCHIP.

Is voldoende gemotiveerd, een beslissing waardoor wordt vastgesteld dat een schipper op « behoorlijke en regelmatige » wijze zijn schip had vastgemaakt aan de kaai.

Hieruit volgt dat naar het oordeel van den rechter deze schipper geen enkele fout heeft begaan.

Bestuur van Bruggen en Wegen t./ Wijckmans e.a.

Het Hof,

Gehoord Raadsheer de Clippele in zijn verslag en op de conclusie van den Heer R. Hayoit de Termicourt, Eersten Advokaat Generaal;

Gelet op het bestreden vonnis op 23 Mei 1946 gewezen door de Correctionele Rechtbank te Den dermonde, zetelende in graad van beroep;

Over het eerste middel: schending van artikel 97 der Grondwet, daar het vonnis de overmacht aanneemt ten voordeele van den eersten verweerder, zonder bescheid te geven aan de conclusie van den aanlegger waarin aangevoerd was dat de schippers een fout hadden begaan door hun schepen op een

rij van tien schepen op te stellen of te laten opstellen, des te meer daar zij, behalve twee onder hen, het anker niet hadden uitgeworpen;

Overwegende dat het vonnis vaststelt dat de verweerder Wijckmans op een « behoorlijke en regelmatige » wijze zijn schip had vastgemaakt aan de kaai; dat daaruit volgt dat, naar het oordeel van den rechter, die schipper geen fout heeft begaan door op die plaats zijn schip vast te maken en dat hij in verband hiermede al de vereischte voorzorgsmaatregelen heeft getroffen;

Dat de conclusie dus beantwoord werd en dat het middel in feite niet opgaat;

Over het tweede middel: het feit door het vonnis vastgesteld, dat de schepen van de verweerders Buytaert en anderen (verweerder 2 tot en met 15) den steiger niet hebben aangeraakt, neemt niet weg dat deze schippers, wegens hun nalatigheid daden hebben kunnen stellen die schade berokkend hebben aan den steiger;

Overwegende dat het vonnis de in het middel aangeduide verweerders geen nalatigheid ten laste legt; dat het integendeel het gebrek in hun hoofde releveert van alle schadelijke daad;

Waaruit volgt dat het middel feitelijken grondslag mist;

Om die redenen:

Verwerpt de voorziening;

Veroordeelt den aanlegger tot de kosten en tot een vergoeding van 150 fr. egens ieder verweerder.

HOF VAN BEROEP TE LUIK

5de Kamer. — 27 November 1946.

Voorzitter: M. Verreydt.

Raadsheeren: MM. Albert en Vroonen.

Advokaat Generaal: M. Potvin.

Pleiters: Mrs R. Victor en E. Verpoorten.

ADVOKAAT. — TUCHTRECHT. — UITOEFENING VAN ADMINISTRATIEVE FUNCTIE. — BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. — GEEN AANLEIDING TOT SANCTIE.

Een advocaat komt niet tekort aan de waardigheid van zijn beroep wanneer hij in het begin van de Deutsche bezetting in een stad, waar alle overheidspersonen gevlucht waren, er in toestemt, in het belang van de bevolking, tijdelijk de functies van het gemeentesecretariaat waar te nemen.

Om deze daad te beoordeelen moet men zich terug plaatsen in de gansch bijzondere omstandigheden waarin dit feit plaats had en abstractie maken van al de naderhand voorgekomen gebeurtenissen.

De omstandigheid dat de belanghebbende, die de functie van gemeentesecretaris op onberispelijke wijze tijdelijk heeft vervuld, hiervoor de hem ter beschikking gestelde vergoeding aanvaardt, verdient geen enkele sanctie.

Beweringen dat een advocaat achter de schermen de raadgever zou geweest zijn van personen, die zich tijdens de bezetting aan verraad hebben plichtig gemaakt, kunnen bij gebrek aan eenig bewijs tot staving van deze beweringen door het Hof niet in aanmerking genomen worden, daar het niet mogelijk is gebeurlijke immerlijke inzichten of geheime handelwijzen te doorgronden,

Het is vanzelfsprekend dat een advocaat niet aansprakelijk kan gesteld worden voor de daden door zijn stagisten gepleegd na het eindigen van hun stage.

Mr X... t / Proc. Gen.

Gezien de eensluidende uitgifte der beslissing van den tuchtraad der advocaten van Hasselt, uitgesproken op 5 Oktober 1946 en geregistreerd den 9 Oktober, zelfde aar;

Overwegende, dat de Heer Procureur-Generaal en advocaat X. regelmatig beroep ingeslagen hebben tegen voormelde beslissing dewelke aan voornoemde advocaat verboden heeft zijn beroep uit te oefenen gedurende een termijn van een maand wegens te kort komen aan de eer van zijn beroep van advocaat gedurende de Duitse bezetting en daden van onverenigbaarheid tusschen zijn beroep van advocaat en van het ambt van gemeente-Secretaris die hij zou gepleegd hebben;

Overwegende, dat om de in het begin van den oorlog gestelde daden te beoordeelen, men zich terug moet plaatsen in de gansch bijzondere omstandigheden van dat droevig verleden, zich terugstellen in de geestesgesteldheid die uit dezen rampzaligen toestand voortvloeide en al de naderhand vernomen feiten en gebeurtenissen uit den weg ruimen.

Overwegende dat in gezegd licht teruggesteld de aan Advocaat X. nu verweten houding tijdens de eerste maanden van den oorlog als onstrafbaar voorkomt;

Overwegende dat, indien men aanneemt dat belanghebbende het ambt van gemeentesecretaris en niet zooals hij het doet opmerken, enkel en alleen het secretariaat van een comiteit, heeft waargenomen, zulke waarneming zonder regelmatige aanstelling vanwege de Belgische hogere overheden, in principieel en juridisch gesproken, tegen onze Belgische wetgeving indruischt en een overtreding zou kunnen daarstellen niet alleen aan art. 18 van het Besluit van 14 December 1810, maar ook — en zelfs voornamelijk — aan artikels 227 tot 232 van het Strafwetboek;

Maar overwegende dat in de eerste dagen van den oorlog, te Hasselt, bijna de gansche bevolking, en in alle geval, het gansch gemeentebestuur, de stad ontruimd hadden, dat in het voordeel van het leven der ter plaatse gebleven burgers en van de eigendommen van al de inwoners, het beheer diende in hand genomen te worden en dat het feit van de door de Belgische regelmatige Overheden in dienst gestelde overste van de pasieve luchtbescherming X., terzelfdertijd, vooraanstaande burger van de stad zijn medewerking aan voormelde taak te verleenen voorzeker niet als een misdrijf dient bestempeld te worden, bij gebrek aan kwaad opzet;

Overwegende inderdaad, dat de hooger aangehaalde wetsbepalingen opgesteld werden ten einde, in normale omstandigheden, misbruiken te beteugelen, doch voorzeker niet, om in geval van overmacht, menschen die hun goeden wil ter beschikking van hun medeburgers gesteld hebben te straffen;

Overwegende, weliswaar, dat dergelijke houding toch wel onder toepassing van het strafrecht zou

kunnen vallen, indien betrokkene met kwaad inzicht en voorbedachten raad, zou gehandeld hebben, bij voorbeeld indien hij te Hasselt zou gebleven zijn speciaal om het « imperium » in handen te nemen het verder rechtstreeks of onrechtstreeks aan den vijand over te leveren en er op de eene of de andere wijze profijt uit te trekken;

Doch, overwegende, dat deze bijzondere kwade inzichten, noch door de bestreden beslissing noch door den Heer Procureur-Generaal ten laste van advocaat X., gelegd worden en overigens tegengesproken zouden zijn door de hierna volgende onder-eed, door Burgemeester Bollen, afgelegde verklaring; « ik aanzag X. als een man van plicht die in de Meidagen 1940 op zijn post gebleven is uit opoffering »;

Overwegende, van den anderen kant, dat er ook niet beweerd wordt dat in de uitvoering van het in handen genomen « imperium » advocaat X. zich tot misbruiken of onvaderlandsche daden zou overgeleverd hebben;

Dat overigens dergelijke uitvoering in volle oorlog in een door den vijand overrompelde streek, als een zeer moeilijke taak voorkomt die menschelijk en breedvoerig dient beoordeeld te worden;

Dat het feit van een stadsbeambte van dienst te veranderen zonder onvaderlandsche inzichten precies een gevolg is van de uitvoering van voormeld « imperium »;

Overwegende, dat het feit van na het ambt van secretaris het ambt van schepene waargenomen te hebben, ook aan alle verwijt ontsnapt, vermits, dit gebeurde in dezelfde omstandigheden, met hetzelfde doel en in denzelfden geest;

Dat hier dient aangestipt te worden dat op 3 Juni 1940, Advocaat X. aan de Bestendige Deputatie van Limburg schreef :

« Het wil ons evenwel voorkomen dat, nu de toestanden zich langzaam normaliseeren en nu de meeste organen van Stadsbestuur en Stadsdiensten weer teruggekeerd zijn, het oogenblik gekomen is om alles terug over te schakelen aan de regelmatige overheden » en dat aan dit voorstel geen gevolg gegeven werd;

Overwegende, dat het voltsrekt zonder belang is dat een persoon die in hooger uiteengezette omstandigheden het bewind in handen nam, ja dan neen, de aan de in bezit genomen functie toekomende bezoldiging optrekt;

Dat de te op te lossen vraag een principieele vraag is;

Dat van het oogenblik dat aangenomen wordt dat voormelde persoon zich onberispelijk gedragen heeft met de functie waar te nemen, men niet inziet waarom hij strafbaar zou worden omdat hij de te zijner beschikking gestelde vergoeding, die op normale wijze, bedoelde plaats meebrengt, geïnd heeft;

Overwegende kortom, aangaande het eerste en voornaamste aan advocaat X. gedane verwijt, dat het feit zooals het aan het Hof voorgebracht wordt aan alle beteugeling ontsnapt en dat betichte wegens voormeld feit niet kan verontrust worden vermits het openbaar Ministerie zelf niet tracht te bewijzen het kwaad opzet dat het feit strafbaar zou kunnen maken te bewijzen;

Overwegende aangaande het tweede feit, te weten

dat de houding van Advocaat X. onder de bezetting aanstoot zou gegeven hebben aan de openbare opinie;

Dat het vooreerst in alle objectiviteit dient in het licht gesteld te worden dat advocaat X. voor den oorlog hevig Vlaamschgezind was;

Dat hij nochtans niet zooals andere Vlaamschgezinden van voor den oorlog, noch tot het V. N. V. noch tot andere soortgelijke bewegingen toetrad en dat hij zich gedurende den oorlog van alle politiek onthield;

Dat volgens de verklaring van den Heer Voorzitter der Rechtbank Bijvoet, advocaat X. zich niet als Duitschgezind uitliet en in zijn dagelijksche pleidooien zich nooit aan eenige kritiek blootstelde;

Overwegende dat als men tot den grond van deze zaak gaat, men tot de overtuiging komt dat de echte betichting de volgende is :

« Advocaat X. zou de juridische raadgever van verrader Deumens geweest zijn; hij zou zich in het openbaar zeer afzijdig getoond hebben doch achter de schermen, de nieuwe orde met hart en ziel gesteund hebben »;

Overwegende, dat het aan het Hof niet mogelijk is gebeurlijke innerlijke inzichten of geheime handelwijzen te doorboren, dat het Hof alleenlijk kan vaststellen dat geen bewijzen tot staving dezer betichting gebracht worden;

Overwegende overigens dat, indien deze betichting zou bewezen geweest zijn verdachte ongetwijfeld voor den Krijgsraad zou verzonden geweest zijn en dat men niet inziet hoe het aan het Hof mogelijk zou zijn een tuchtstraf uit te spreken, wegens dezelfde betichting zonder nieuw onderzoek en zonder een enkel nieuw element in een zaak die het Krijgsgerecht zonder gevolg klasseert bij gebrek aan bewijzen;

Overwegende, dat al de andere door de bestreden beslissing aangehaalde verwijten van allen ernst en grond ontbloomt zijn;

Dat het gezond verstand zegt dat een advocaat niet verantwoordelijk kan gesteld worden voor de, na de stage, door zijn stagisten gepleegde daden en dat een aanhouding — op dewelke overigens de bevoegde overheid zelf terugkwam — nooit een bewijs van schuld geweest is;

Dat eindelijk ware het zelfs bewezen — quod non — dat advocaat X., gedurende den oorlog zijn zaken zou uitgebreid hebben, het in alle geval niet bewezen is dat deze uitbreiding het gevolg van ongeoorloofde daden zou geweest zijn;

Overwegende, dat het dus niet bewezen is dat advocaat X. gedurende de Duitse bezetting aan de eer en de waardigheid van het beroep van advocaat te kort gebleven is en dat aldus den tegen hem uitgesproken tuchtmaatregel dient geheven te worden;

Om deze beweegredenen :

Het Hof, uitspraak doende bij wederspraak en in openbare zitting;

Gelet op art. 24 der wet van 15 Juni 1935;

Zegt het beroep van den Heer Procureur Generaal ontvankelijk doch ongegrond en het beroep van den advocaat X. ontvankelijk en gegrond;

Doet de beslissing van den tuchtraad der balie van Hasselt in dato 5 October 1946, te niet;

Ontlast advocaat X. van den tegen hem uitgesproken tuchtmaatregel en spreekt hem vrij zonder kosten.

HOF VAN BEROEP TE GENT

1ste Kamer. — 28 November 1946.

Voorzitter: M. Heyvaert,

Raadsheren: M.M. De Brabandere en De Bersacques.

Pleiter: Mr Schöller.

AMBTENAAR. — BURGERLIJKE ZUIVERING. — ONTSLAG NIET VAN AMBTSWEGE EN NIET OP GROND VAN GEDRAGINGEN TIJDENS DE BEZETTING. — KIEZERSLIJSTEN. — GEEN SCHRAPPING.

Indien een besluit, waarbij een ambtenaar uit zijn ambt wordt ontslagen, niet vermeldt dat het van ambtswege is en wegens zijn gedragingen t.o.v. den vijand tijdens de bezetting, bestaat er geen reden om deze ambtenaar van de kiezerslijsten te schrappen. Dit geldt eveneens voor het geval men uit de bewoordingen van het besluit mocht afleiden dat het ontslag van ambtswege gebeurde, zonder evenwel hieruit te kunnen concludeeren dat het wegens gedragingen t.o.v. den vijand tijdens de bezetting werd gegeven (1)

V. H. . . t / Van Stekelenberg.

Gezien het arrest van het Hof van Verbreking 2e Kamer dd. 18 November 1946, verbrekende het arrest gewezen door het Hof van Beroep te Brussel den 30 September 1946 en de zaak verwijzende naar het Hof van Beroep te Gent;

Overwegende, dat het verzet tegen de beslissing van het schepencollege van Antwerpen, die hem van de kiezerslijsten geschrapt heeft door van H. regelmatig binnen den tijd der wet gedaan werd;

Dat deze beslissing ten onrechte aangenomen heeft dat hij onder toepassing van artikel 1 al. 1 van de Besluitwet van 19 September 1945 valt;

Dij bij Besluit van den Regent dd. 15 Maart 1945 hij wel uit zijn ambt van substituut Procureur des Konings bij de rechtbank van eersten aanleg te Antwerpen ontslagen werd, maar dat dit besluit niet vermeldt dat het van ambtswege was en wegens zijn gedragingen ten opzichte van den vijand tijdens de bezetting; dat mocht men zelfs uit de bewoordingen van dit besluit afleiden dat dit ambtshalve gebeurde, niets toelaat eruit te besluiten dat dit geschiedde wegens zijn gedragingen ten opzichte van den vijand tijdens de bezetting; dat voor deze laatste omstandigheid ook geen ander wettig bewijs ingebracht werd;

Om deze redenen,

Het Hof, gezien de stukken, gehoord in openbare zitting het verslag van den heer voorzitter Heyvaert;

Gehoord belanghebbende en zijn raadsman Mr Schöller, advocaat te Antwerpen, het alles in het Nederlandsch, behalve het pleidooi dat in 't Fransch geschiedde; gelet op art. 24 der wet van 15 Juni 1935;

Ontvangt het verzet, verklaart het gegrond, zegt dat van H. ten onrechte van de kiezerslijsten der stad Antwerpen geschrapt werd en beveelt dat de

naam Van H. W. op de kiezerslijsten der stad Antwerpen zal ingeschreven worden;

Kosten ten laste van den Staat.

(1) Zie Hof van Verbreking, 18 November 1946, R. W., 1946, kol. 425 vgl.

BURGERLIJKE RECHTBANK TE HASSELT

20 November 1946.

Voorzitter: M. Byvoet.

Rechters: M.M. Van Soest en Jenné.

Pleiters: Mrs Tahon en Henusse.

I. ARBEIDSONGEVAL. — VERZEKERINGSMAATSCHAPPIJ. — ACTIE TOT SCHADELOOSSTELLING TEGEN DERDEN. — ACCOORD. — NIET UITVOERING. — BEHOUD DER ACTIE.

II. ARBEIDSONGEVAL. — VERZEKERINGSMAATSCHAPPIJ. — ACCOORD VAN SLACHTOFFER MET AANSPRAKELIJKEN DERDE. — WEGENS VERGOEDINGEN VAN GEWOON RECHT. — RECHTEN VAN VERZEKERINGSMAATSCHAPPIJ GEVRIJWAARD.

I. *De verzekeringsmaatschappij tegen werkongevallen is gerechtigd haar actie tot schadeloosstelling tegen een derde, aansprakelijk voor het ongeval, of tegen diens verzekeraar uit te oefenen, ook nadat zij met dezen laatste overeengekomen was, tegen betaling eener bepaalde som, van alle vervolgingen af te zien, wanneer de overeengekomen verplichtingen niet werden nageleefd.*

II. *Ook een accord tusschen het slachtoffer van het ongeval en den aansprakelijken dader, betreffende de bijkomende vergoedingen op grond van het gewoon recht, tast de rechten der verzekeringsmaatschappij, die het slachtoffer uit dien hoofde vergoedde, niet aan.*

Industrie Minière t./ Dierckx.

Overwegende dat verweerder, door geboekt exploit van deurwaarder Tirmarche van Mol, den 10 Maart 1945 gedagvaard werd namens de gemeenschappelijke verzekeringskas tegen werkongevallen L'Industrie Minière, in terugbetaling, onder voorbehoud van verdere uit te keeren bedragen, der gezamenlijke som van 12.747,23 fr. welke aanlegster op datum van 31 December 1944 aan den genaamden Vervoort Jan Frans had uitbetaald, wegens dezes werkongeval opgelopen op 18 Juli 1942, toen hij per autobus naar zijn werk gebracht werd en waarvoor verweerder, als autovoerder, voor verantwoordelijk gehouden wordt;

Overwegende dat bij beslissing der scheidsrechterlijke commissie van het Kempisch Bekken, dato 17 Mei 1945, de som door aanlegster te betalen aan het slachtoffer Vervoort opgevoerd werd tot frank 40.390,53, bedrag dat thans van verweerder bij betekkende besluiten, wordt opgeëischt onder voorbehoud deze som nog te vermeerderen ingeval de toestand van het slachtoffer later kwam te verergeren;

Overwegende, dat aanlegster nadat deze scheidsrechterlijke beslissing van 17 Mei 1945 getroffen was geworden een minnelijke schikking trachtte af te sluiten en hierin gelukte met de verzekerings-

maatschappij Nordstern, alsdan onder sekwester gesteld, die de burgerlijke verantwoordelijkheid van verweerder, den autovoerder Dierckx, dekte;

Overwegende dat deze overeenkomst, den 10 Juli 1945 aangegaan, de vergoeding, door de sekwesters namens de verzekeringsmaatschappij Nordstern te betalen onveranderbaar en voor altijd op volstreckte wijze vaststelde op 15.000 frank;

Overwegende, dat de briefwisseling tusschen aanlegster en de heeren van het sekwester gevoerd, klaar uitwijst dat de uiterst wankelbare geldelijke toestand der onder beheer gestelde maatschappij grootendeels oorzaak was dat de terug te betalen vergoeding zoo laag gesteld was geworden;

dat aanlegster immers in haar schrijven van 29 Juni 1945 tot de Sekwesters gericht, geenszins haar volledig recht opeischt doch laat uitschijnen dat zij zich reeds gelukkig zou achten zoo een gedeelte der door haar verschuldigde vergoeding, door de Nordstern overgenomen werd;

Overwegende, dat er alsdan uitdrukkelijk bedongen werd dat, zoo deze som van 15.000 frank haar betaald werd, aanlegster algeheele kwijtschelding zou geven en dat zij van elk verhaal, uit hoofde van dit ongeval, tegen wien ook zou afzien;

Overwegende, dat dit beding ten voordeele « van wien ook » geoorloofd door artikel 1121 van het Burgerlijk Wetboek, niemand anders beoogde dan verweerder Dierckx, in wiens plaats trouwens de verzekeringsmaatschappij « Nordstern » op grond van artikel 22 der wet op de verzekering, het recht had op te treden nadat zij de vergoeding zou betaald hebben;

Overwegende, dat aanlegster terecht doet opmerken dat de overeengekomen vergoeding van 15.000 frank haar tot heden niet betaald is geworden; dat slechts een derde dezer som als voorschot aangeboden werd en door aanlegster geweigerd is geworden;

Overwegende, dat het geen twijfel lijdt dat de volstreckte overeenkomst van 10 Juli 1945 werd aangegaan, met de bedoeling dat de overeengekomen 15.000 frank op de verschuldigde som van 40.693,53 frank onmiddellijk aan aanlegster zou overhandigd worden; dat deze immers klaarblijkelijk verkoos 15.000 frank in handen te krijgen dan de uitspraak in rechte en de vereffening van de verzekeringsmaatschappij « Nordstern » in feite af te wachten, om te zien wat er van de som van 40.693,53 frank terecht zou komen;

Overwegende, dat de betaling dezer som van 15.000 frank uitdrukkelijk voorzien was in de overeenkomst van 10 Juli en dat aanlegster, daar waar zij gerechtigd werd haar eisch tot bedrag dezer som tegenover de Compagnie Nordstern te doen gelden, niet kon vermoeden dat ook het inbeuren dezer geringe som voor onzeker gehouden werd;

Overwegende, dat bij gebrek aan uitvoering der overeenkomst van 10 Juli 1945 aanlegster gerechtigd is haar terugvordering te eischen van dezen, die door zijne fout het ongeval zou veroorzaakt hebben;

Overwegende, dat zij, op grond van art. 22 der wet op de verzekeringen het recht heeft eigenmachtig op te treden namens haar verzekerde,

vanaf het oogenblik dat zij aan deze de vergoedingen betaald heeft die zij gerechtigd is op anderen te verhalen (Cass. Pas. 1937 - I - 227).

Overwegende, dat een overeenkomst afgesloten tusschen den verzekerde en den voor verantwoordelijk gehouden derde, de rechten der verzekeringsmaatschappij, die hare verplichtingen heeft nageleefd, niet kan schaden;

Overwegende, dat hier ter zake het slachtoffer omstreeks 11 Augustus 1944 een overeenkomst sloot tusschen de verzekeringsmaatschappij van gedaagde Dierckx met name de Nordstern, en gedaagde zelve, waardoor hij verklaarde, zoo er hem de som van 15.000 frank werd uitgekeerd, af te zien van elke vervolging, van welken aard ook, tegenover Dierckx als tegenover dezes verzekeringsmaatschappij de Nordstern;

Overwegende, dat deze overeenkomst, waarin geen sprake was van werkongeval, klaarblijkelijk bedoelde de bijkomende vergoeding aan het slachtoffer verschuldigd door den derde verantwoordelijke, volgens het algemeen recht; dat deze overeenkomst bijgevolg voor aanlegster een res inter alios acta was en in geen geval een beletsel kan daarstellen voor aanlegster om de door haar betaalde sommen wegens het werkongeval terug op te eischen;

Overwegende, dat haar eisch bijgevolg ontvankelijk is; dat de gegrondheid ervan door verweerder ontkend wordt en aanlegster in ondergeschikte orde aanvraagt door getuigen het bewijs te mogen leveren der twee feiten door haar aangehaald;

Overwegende, dat deze feiten, zoo zij bewezen werden, samen met de thans reeds voorhanden gegevens, het volledig bewijs zouden uitmaken, dat de eisch gegrond is;

Gelet op de voorschriften van art. 2-30 tot 37 der wet van 15 Juni 1935 welke nageleefd geweest zijn.

Om deze beweegredenen :

De Rechtbank, verklaart aanlegsters eisch ontvankelijk;

Zegt voor recht dat de volstreckte overeenkomst van 10 Juli 1945 noch deze van 11 Augustus 1944 haar niet kan tegengesteld worden;

En, alvorens verder uitspraak te doen over de gegrondheid van den eisch, machtigt aanlegster door alle rechtsmiddelen, getuigen inbegrepen, te bewijzen de twee feiten in hare besluiten aangehaald te weten :

1) dat op 18 Juli 1942 te Heusden Cité, bij gevolg aan een verkeerde handeling van verweerder, de autobus die hij stuurde in de gracht terecht kwam van den weg die hij volgde;

2) dat door dit feit de autobus een geweldigen schok kreeg die voor gevolg had den arm van den werkman Vervoort te verpletteren, werkman die zich in de autobus bevond, dat deze verplettering gebeurde door een zetel van de autobus;

Behoudt als naar recht aan verweerder het tegenbewijs voor deze feiten door dezelfde rechtsmiddelen;

Stelt den heer rechter Pexters aan of welke andere rechter door den heer Voorzitter aan te duiden in geval van belet, om het getuigenverhoor te houden;

Behoudt de kosten voor.

WETGEVING

BESLUITWET van 23 October 1946, houdende tijdelijke wijziging van de wet van 30 December 1929 op de vergoeding der schade, voortspuitende uit ongevallen, overkomen aan zeelieden.

VERSLAG AAN DEN REGENT

Onze officieren en zeelieden der koopvaardij en onze visschers hebben aan den oorlog een zwaren tol betaald: meer dan 900 gedood en verdwenen, meer dan 300 weduwen, even zooveel weezen, een 100-tal verminkten en invalieden...

Het land heeft tegenover hen een zware schuld van erkentelijkheid.

De wetgeving stelt de ongevallen, overkomen door oorlogsfeiten bij de uitvoering eener arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, gelijk met een arbeidsongeval dat vergoed wordt overeenkomstig de bepalingen van de wet van 30 December 1929.

Gedurende den oorlog heeft de regeering te Londen, willende de verdiensten erkennen van onze zeelieden en hun, evenals hunne rechthebbenden, eene billijke schadevergoeding verzekeren bij ongeval, de wet van 30 December 1929 grondig gewijzigd, het plafond der basissen van schadeloosstelling verhoogd, evenals de percenten der schadeloosstelling.

Bij de bevrijding van het grondgebied bleek evenwel dat de wetgeving van Londen aanleiding gaf tot tegenstrijdige interpretatie, dat ze een verschillende behandeling huldigde navolgens den datum waarop de ongevallen waren overkomen, dat zekere belanghebbende gevallen niet onder hare toepassing vielen, en eindelijk, dat de zeelieden-visschers, talrijk omgekomen in België, niet konden genieten van haar ruimere voordeelen.

Huidig ontwerp van besluitwet heeft tot doel voor ongevallen die zich hebben voorgedaan na 9 Mei 1940 en voor 1 Januari 1947, een eenig stelsel van schadeloosstelling in te voeren, eenvormig voor alle belanghebbenden; het laat zich leiden door de door de regeering van Londen getroffen schikkingen, welke er in aangepast, volledig en geordend worden.

De vergoedingen die vereffend werden in den loop der jaren 1940 tot 1946, overeenkomstig de teksten van toepassing op dit tijdstip, zullen herzien worden, behoudens in de gevallen voor dewelke de bepalingen van de hierbijgaande besluitwet in ontwerp er anders over beschikken.

BESLUITWET.

Karel, Prins van België, Regent van het Koninkrijk, Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

Herzien de wet van 30 December 1929 op de vergoeding der schade, voortspuitende uit ongevallen, overkomen aan zeelieden, gewijzigd door deze van 6 Januari 1934;

Herzien de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943 en 27 April 1944, houdende wijziging aanvulling en aanpassing van de wet van 30 December 1929, doorgevoerd door de Belgische regeering te Londen;

Gelet op de besluitwet van 29 Augustus 1941, houdende oprichting van de Regie van het Zeewezen in Engeland;

Gelet op de wet van 7 September 1939, gewijzigd door deze van 14 December 1944, waarbij aan den Koning buitengewone machten worden toegekend,

samengeschakeld bij besluit van 24 Januari 1945, en namelijk op artikel 1, 10° b.;

Overwegende, dat de wetgeving van de Belgische regeering te Londen dient toegepast op de zeelieden die in bezet België nableven en dat een samenschakeling, en aanpassing van deze wetgeving aan de zee-ongevallenwet van 30 December 1929, alsmede aan de geëvolueerde toestanden noodzakelijk is;

Gelet op de noodzakelijkheid en spoedeisendheid;

Op voordracht van den Minister van Verkeerswezen en op advies van de in Raad vergaderde Ministers,

Wij hebben besloten en wij besluiten:

Eenig artikel. De vergoeding voor ongevallen overkomen aan zeelieden na 9 Mei 1940, en vóór 1 Januari 1947, is onderworpen aan de navolgende bepalingen die, voor wat betreft gezegde ongevallen, de wet van 30 December 1929 en de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943 en 27 April 1944, op de vergoeding der ongevallen overkomen aan zeelieden, wijzigen, volledig en coördineren.

De schikkingen van de besluitwetten van 23 Mei 1941, 12 November 1942, 6 April en 5 Augustus 1943, en 27 April 1944, zijn vervangen door de navolgende bepalingen en zullen ophouden van toepassing te zijn op de ongevallen overkomen na 31 December 1946.

HOOFDSTUK I.

Van de vergoeding.

Artikel 1. De vergoeding der schade, voortspruitende uit ongevallen overkomen aan zeelieden in den loop en ten gevolge van de uitvoering van de arbeids-overeenkomst, wordt geregeld overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het ongeval overkomen, hetzij aan boord, hetzij zelfs buiten boord, in den loop van een voor den dienst van het schip of van den zeetocht ondernomen of bevolen werk of taak, wordt, zoolang het tegendeel niet is bewezen, als arbeidsongeval beschouwd waarvoor vergoeding verschuldigd is, overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

De schade voortspruitende uit ongevallen, welke behooren tot de uiteraard met de zeevaart verbonden gevaren, wordt gelijkgesteld met de schade, welke wordt vergoed overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Het ongeval in de oorzaken waarvan een oorlogsfelt voorkomt, overkomen, hetzij aan boord, hetzij in den vreemde zelfs buiten boord, aan zeelieden in den loop van het tijdperk voor hetwelk de arbeidsovereenkomst gesloten werd, of aan personen, terwijl zij in den vreemde, in uitvoering van ambtelijke verordeningen, of van wederzijdsche overeenkomsten, ter onmiddellijke beschikking staan van de Belgische koopvaardij of visscherij, wordt gelijkgesteld met het arbeidsongeval waarvoor vergoeding verschuldigd is overeenkomstig de bepalingen van deze wet.

Bedoelde bepalingen gelden bovendien voor de ziekten welke hun rechtstreeksche oorzaak vinden in een ongeval waarvan de vergoeding bij deze wet geregeeld wordt.

Art. 2. Voor de toepassing van deze wet omvat de uitdrukking «zeelieden» de zeelieden ter koopvaardij en de visschers.

Worden beschouwd als zeelieden ter koopvaardij: alle personen, met om het even welke gage, die op de monsterrol van de Belgische koopvaardij schepen zijn ingeschreven met het oog op de uitvoering van eene arbeids-overeenkomst wegens scheepsdienst, met inbe-

grip van den reederschipper die zijn eigen schip in bedrijf neemt, hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden daarenboven voor de toepassing dezer wet beschouwd als zeelieden ter koopvaardij, de personen die rechtstreeks met den reeder of zijne aangestelden verbonden zijn door een contract van dienstverhuring, een arbeidsovereenkomst of een dienstverband om een dienst aan boord te verrichten, zij wezen al of niet aangeworven om later aan den zeetocht deel te nemen.

Worden buitendien, voor de toepassing dezer wet, aanschouwd als zeelieden ter koopvaardij, de ingeschrevenen op de rollen van een ambtelijk ingerichte pool (reserve) die tijdens den duur hunner inschrijving tijdelijk te werk worden gesteld bij het bestuur van het Zeewezen of in de havendiensten eener Belgische handelsrederij, om 't even den aard der verrichte diensten.

Worden beschouwd als visschers, alle personen, welke ook de vorm en het bedrag van hunne bezoldiging wezen, die deel uitmaken van de bemanning van Belgische visschersvaartuigen met zeilen of met mechanische stuwkracht, daaronder begrepen de reeders-stuurlieden die hun eigen schip in bedrijf bezigen, hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelhebbend zijn.

Worden beschouwd als reeders, alle natuurlijke personen of rechtspersonen die een koopvaardij schip of een visschersvaartuig onder Belgische vlag uitrusten, onverschillig welken rechtstitel zij daarop hebben.

Worden gelijkgesteld met een reeder, het bestuur van het Zeewezen en de Regie van het Zeewezen wanneer zij ingeschreven op de rollen van den pool in tijdelijken dienst nemen.

Art. 3. De zeelieden, slachtoffers van een arbeidsongeval, behouden hunne volle gage in de voorwaarden en binnen de perken voorzien bij de wetsbepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst. Wanneer deze bepalingen niet meer op hen toepasselijk zijn, wordt het ongeval vergoed zooals hieronder wordt opgegeven; ingeval de getroffene, luidens de bepalingen betreffende de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst geen recht zou hebben op het volle bedrag van zijn gage, zijn onderstaande bepalingen van kracht van op den dag na het ontstaan der ongeschiktheid voortspruitende uit het ongeval.

Wanneer het ongeval een tijdelijke en volkomen ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, heeft de getroffene recht op een dagelijksche vergoeding gelijk aan 80 t.h. van het gemiddeld dagloon of van de gemiddelde dagelijksche winst.

Betreft het een tijdelijke ongeschiktheid die gedeeltelijk is of wordt, dan moet deze vergoeding gelijk zijn aan 80 t.h. van het verschil tusschen het gemiddeld dagloon of de gemiddelde dagelijksche winst van den getroffene vóór het ongeval en het loon of de winst welke het slachtoffer kan verdienen alvorens geheel hersteld te zijn.

Indien de ongeschiktheid bestendig is of wordt, vangt een jaarlijksche vergoeding van 80 t. h., bepaald naar den graad van ongeschiktheid, zooals boven gezegd, de tijdelijke vergoeding, te rekenen van den dag waarop de ongeschiktheid van bestendigen aard is; dit vertrekpunt wordt vastgesteld, hetzij bij de overeenkomst der partijen, hetzij bij een eindvonnis.

Bij ongeval in de oorzaken waarvan een oorlogsfelt voorkomt, worden de vergoedingen voorzien bij dit artikel gebracht op 100 t. h. van het gemiddeld loon of van de gemiddelde winst.

De vergoedingen voorzien in vorengaande vier alinea's zullen tijdelijk opgevoerd worden, voor de rechthebbenden die, met de toelating van het Bestuur van het

Zeewezen, buiten de grenzen van het Koninkrijk zijn gevestigd: vanaf 10 Mei 1940, tot 37 fr. 50 c. (5 shillings) per dag, en vanaf 1 October 1942, tot 75 frank (10 shillings) per dag voor de zeelieden der koopvaardij en tot 56 fr. 25 c. (7 shillings 6 pence) per dag voor dezen der visscherij. De toeslag tot verzekering van dit minimum wordt maar verleend voor zooveel het totaal der inkomsten van den rechthebbende, ouder dan 18 jaar, niet hooger beloopt dan 2.250 frank (15 pond sterling) in de maand, wanneer het een zeeman der koopvaardij, of 1.800 frank (12 pond sterling) wanneer het een zeeman der visscherij betreft.

Voor de zeelieden-inboorlingen van Belgisch Congo die, met toestemming van het Bestuur van het Zee-wezen, buiten de grenzen der kolonie verblijven, zullen bedoelde vergoedingen opgevoerd worden: vanaf 10 Mei 1940, tot 37 fr. 50 c. (5 shillings) per dag, en vanaf 1 October 1942, tot 60 frank (8 shillings) per dag, voor zoover het totaal hunner inkomsten niet hooger beloopt dan 1.800 frank (12 pond sterling) per maand. Voor den rechthebbende minder dan 18 jaar oud wordt de toeslag maar verleend tot een bedrag dat het totaal der inkomsten op 1.500 frank (10 pond sterling) in de maand brengt.

Bij het vaststellen van het totaal der inkomsten van den belanghebbende zullen deze spruitende uit andere bronnen dan de vergoeding voor werkongeval maar voor 60 t. h. van hun bedrag worden aangerekend.

De schikkingen van dit artikel 3 hebben geen terugwerkende kracht wat betreft de berekening der vergoedingen, verschuldigd bij tijdelijke ongeschiktheid tot werken; deze vergoedingen blijven behouden op de bedragen uitbetaald in bezet of onbezet gebied, op grond der bepalingen vigeerend op het oogenblik dat deze ongeschiktheid tot werken ontstond.

Art. 4. De getroffene heeft daarenboven, overeenkomstig de hierna volgende bepalingen, en tot het einde van het bij artikel 33 van deze wet voorzien tijdsbestek, recht op de uit hoofde van het ongeval noodige geneeskundige en pharmaceutische en verplegingszorgen, alsmede op de toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, waarvan het gebruik noodzakelijk is erkend, tot den datum van het akkoord of de bij artikel 3 voorziene einduitspraak van het gerecht.

Een bijkomende vergoeding, die de waarschijnlijke kosten vertegenwoordigt voor het vernieuwen van die toestellen wordt aan den getroffene verleend; die vergoeding wordt akkoord gaande of bij einduitspraak van het gerecht vastgesteld. Zij mag eventueel worden verhoogd in geval er, overeenkomstig artikel 33, bij een rechtsvordering om herziening een verergering van het gebrek wordt vastgesteld bij den getroffene. Het deel der bijkomende vergoeding, dat gedurende het tijdsbestek van herziening niet werd uitgegeven, wordt in den loop der maand van het verstrekken van bedoeld tijdsbestek aan den getroffene betaald.

Zoo de reeder, of eene van bij onderstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke kassen, uitsluitend op eigen kosten, een geneeskundige, pharmaceutische en verplegingsdienst heeft ingesteld en indien daarvan melding werd gemaakt in een bijzondere bepaling van de monsterrol, heeft het slachtoffer de vrije keuze niet van geneesheer, van apotheker en van verplegingsdienst.

In dit geval, dient een uitvoerig uittreksel getrokken uit een stamboekje, hetzij uit de bijzondere bepaling van den monsterrol, hetzij uit het bijzonder beding van de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst, bij de aanmonstering aan den zeeman overhandigd.

In de andere gevallen, heeft de getroffene de keus van den arts, den apotheker en den verplegingsdienst,

doch de reeder of de gemeenschappelijke kas is slechts gehouden tot het betalen van het bedrag der som bepaald in een tarief, vastgesteld bij een koninklijk besluit, dat tevens de vermeldingen zal opgeven welke in boven voorzien stamboekje dienen te staan.

De medische, pharmaceutische en verplegingsdiensten, bedoeld in de tweede alinea van dit artikel, worden onderworpen aan de goedkeuring der regeering en dienen te voldoen aan vereischten te bepalen bij koninklijk besluit, gegeven op advies van de arbeidsongevallencommissie.

Tijdens de behandeling, mogen de reeder of de gemeenschappelijke kas, ingeval de getroffenen den arts, den apotheker en den verplegingsdienst vrij mogen kiezen, in tegenovergesteld geval de slachtoffers zelf of hun rechthebbenden, aan den vrederechter van het rechtsgebied, waarin zij wonen, schriftelijk een arts aanduiden, er mee belast toezicht te houden op de behandeling. Bedoelde arts wordt door deze aanduiding gerechtigd om de getroffenen vrij te bezoeken in de aanwezigheid van den behoorlijk verwittigden behandelenden arts.

De vergoedingen wegens medische, heelkundige en pharmaceutische verplegingskosten en die voortkmen- de uit het gebruik van toestellen voor kunstmatige vervanging van lichaamsdeelen en orthopedische toestellen, mogen worden betaald aan degenen, die daarvan de lasten op zich hebben genomen.

De personen aan wie deze kosten zijn verschuldigd hebben een rechtstreeksche vordering tegen den reeder of tegen de gemeenschappelijke kas welke deze kosten moeten dragen.

Art. 5. Heeft het ongeval den dood van een getroffene veroorzaakt, dan worden de volgende vergoedingen toegekend:

1° Een som van 1.312 fr. 50 c. (£ 8.15.0) voor begrafenis-kosten. Het laatste lid van artikel 4 is van toepassing op deze vergoeding.

2° a) Aan den niet uit den echt, noch van tafel en bed gescheiden echtgenoot, op voorwaarde dat het huwelijk vóór het ongeval is voltrokken, een lijfrente waarvan het bedrag zal berekend worden naar den leeftijd van ieder der echtgenooten en op den grondslag van 60 t. h. van het jaarloon van den getroffene.

b) Aan de wettige kinderen, geboren of verwekt vóór het ongeval, en aan de natuurlijke vóór het ongeval erkende kinderen, wier vader of moeder is overleden, voor zoover de eenen en de anderen geen 18 jaar oud zijn, een tijdelijke rente tot het 18e jaar gelijk aan 10 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 30 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden.

Aan de kinderen, die onder dezelfde voorwaarden verkeerden, wier vader en moeder overleden zijn en aan de natuurlijke kinderen niet erkend door de door een arbeidsongeval getroffen moeder, is een tijdelijke rente tot het 18e jaar verschuldigd, gelijk aan 35 t. h. van het jaarloon voor elk kind, zonder dat het totaal 90 t. h. van voornoemd loon mag overschrijden.

c) Aan den vader en de moeder van de getroffene, hetzij een wettig, hetzij een vóór het ongeval erkend kind, en voor zoover hij noch echtgenoot, noch gerechtigde kinderen achterlaat, een lijfrente waarvan het bedrag zal berekend worden naar den leeftijd van het slachtoffer en van den rechtverkrijgende naar den maatstaf van 35 t. h. van het jaarloon voor elk der rechtverkrijgenden; onder dezelfde voorwaarden, heeft de moeder van het niet erkend, maar door haar niet verlaten natuurlijk kind, recht op een rente berekend als hierboven, naar den maatstaf van 35 t. h. van het jaarloon.

Nochtans, ingeval de getroffene een echtgenoot zonder kinderen nalaat, wordt aan de bij het vorig lid

bedoelde rechtverkrijgenden, een rente verleend berekend naar den maatstaf van 15 t.h. voor ieder rechtverkrijgende.

Bij vooroverlijden van den vader of de moeder van den getroffene, wordt aan de bloedverwanten in de opgaande linie van den vrooverledene eene rente verleend, berekend als volgt:

1° Indien er noch echtgenoot, noch kinderen overblijven, naar den maatstaf van 15 t. h. voor ieder begunstigde;

2° Indien er een echtgenoot, zonder kinderen overblijft, naar den maatstaf van 10 t. h. voor ieder begunstigde.

d) Aan de kleinkinderen, wier vader overleden is, die minder dan 18 jaar oud zijn, en voor zoover de getroffene noch echtgenoot, noch gerechtigde kinderen achterlaat, een tijdelijke rente tot het 18e jaar, gelijk aan 25 t. h. van het jaarloon voor elk kleinkind zonder dat het totaal 75 t. h. van bedoeld loon mag overschrijden.

Nochtans, indien, bij ontstentenis van echtgenoot er gerechtigde kinderen zijn, hebben de kleinkinderen, wier vader overleden is, familiegroepsgewijs, gelijke rechten als de kinderen; de rente die aan elke groep van kleinkinderen wordt toegekend, wordt op 25 t. h. bepaald en hoofdgewijze verdeeld. Het aan ieder kleinkind toegekend aandeel zal, voor elk op den leeftijd van 18 jaar vervallen.

Ingeval er een grooter getal dan drie kinderen of groepen van rechtverkrijgende kleinkinderen zijn, wordt het bedrag dat voor elk kind of voor elke groep van kleinkinderen wordt in achtgenomen, verminderd door het te vermenigvuldigen met de breuk $\frac{3}{4}$, $\frac{3}{5}$, $\frac{3}{6}$, enz., naar gelang bovenbedoeld getal, 4, 5, 6, enz., is.

e) Aan broeders en zusters van het slachtoffer, die minder dan 18 jaar oud zijn, en voor zoover de getroffene noch echtgenoot, noch kinderen, noch vader of moeder, noch rechtverkrijgende kleinkinderen achterlaat, een tijdelijke rente, tot hun achttiende jaar, per hoofd, gelijk aan 25 t.h. van het jaarloon, zonder dat de totale rente 75 t.h. mag overschrijden. Indien er meer dan drie rechtverkrijgende broeders of zusters zijn, wordt de maatstaf van 25 t.h., naar verhouding van hun getal, op de in vorige alinea bepaalde wijze verminderd.

De bloedverwanten in de opgaande linie, broeders en zusters en kleinkinderen zullen alleen op de vergoedingen kunnen aanspraak maken, indien zij rechtstreeks uit het loon van het slachtoffer voordeel trokken. Worden als zoodanig aangezien, degenen bij wie de getroffene op 9 Mei 1940 of nadien gehuisvest was.

De bij de vorige alinea's bedoelde rente is verschuldigd op den dag van het overlijden van den getroffene.

Ingeval het schip, bij gebrek aan tijdingen, als verloren zou worden aanschouwd, zijn de bij dit artikel voorziene vergoedingen zonder borgstelling verschuldigd na het verstrijken van een termijn van zes maanden, te rekenen van den dag van de afvaart van het schip of van den dag der laatste tijdingen. Die termijn wordt tot drie maanden verminderd voor de visschervaartuigen.

Art. 6. De getroffene kan eischen dat hoogstens een derde van de waarde der lijfrente hem als kapitaal wordt uitbetaald. De echtgenoot of de bloedverwanten in de opgaande linie kunnen tevens eischen dat hoogstens een derde van de waarde hunner rente rechtstreeks wordt uitbetaald.

De rechter zal zoo voordeelig mogelijk voor de eischers beslissen; de reeder of de gemeenschappelijke kas kan, zoo noodig, gehoord of opgeroepen worden.

In geval van gedeeltelijke blijvende ongeschiktheid, kan de rechter eveneens, op dezelfde wijze, op verzoek

van elken belanghebbende, bevelen dat de waarde der lijfrente voluit in kapitaal aan den getroffene zal worden uitbetaald wanneer de jaarlijksche rente geen 300 frank bedraagt.

De waarde der rente wordt berekend naar de tarieven bij koninklijk besluit, goedgekeurd voor de toepassing der bij koninklijk besluit van 28 September 1931 samen. geordende algemeene wet betreffende de vergoedingen der schade, voortspruitende uit arbeidsongevallen.

Art. 7. Zoo voor de zeelieden ter koopvaardij als voor de visschers en reeders-stuurlieden, worden het jaarlijksch loon of de jaarlijksche winst, die tot grondslag dienen voor de vaststelling van de vergoeding, vastgesteld bij koninklijke besluiten.

Deze koninklijke besluiten zullen insgelijks het maximum bedrag vaststellen tot welk met het grondslagloon of de gemiddelde winst wordt rekening gehouden bij het berekenen der rente en vergoedingen. In geen geval zal dit maximum de 60.000 frank 's jaars mogen overschrijden.

Het gemiddeld dagloon of de gemiddelde winst per dag wordt bekomen door het jaarbedrag te deelen door 365.

Art. 8. De tijdelijke vergoedingen zijn elke halve maand betaalbaar; de jaarlijksche uitkeeringen en de vervallen renten zijn betaalbaar om de drie maand, telkens voor een vierde gedeelte; de begrafenis kosten worden betaald binnen eene maand na het overlijden.

Art. 9. De vergoedingen, uit kracht van deze wet verschuldigd aan getroffenen van ongevallen of aan hunne rechthebbenden, zijn niet vatbaar voor overdracht of inbeslagneming, tenzij wegens wettelijke verschuldigde kosten van levensonderhoud.

Nochtans zullen de voorschotten of leeningen na den datum van overlijden van het slachtoffer toegestaan aan zijn nabestaanden door den werkgever of door de Kas van Leeningen ingesteld bij besluit van 20 Augustus 1941 voor haar geheel verhaald worden op de tot 31 December 1946 aan de desbetreffende rechthebbenden verschuldigde renten.

Art. 10. Aan de door een arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst gebonden zeelieden, kan de nietigheid van deze overeenkomst niet worden tegengeworpen ten einde hun het voordeel van deze wet te ontzeggen, wanneer de nietigheid te wijten is aan de zelfs onvrijwillige overtreding, door den reeder, van de wetten en verordeningen betreffende de zeepollie, de veiligheid der scheepvaart en de arbeidsovereenkomst wegens scheepsdienst.

Art. 11. Uitzonderingen aan de bepalingen van artikels 3 tot 10 mogen bij koninklijk besluit worden ingevoerd wat betreft de zeelieden van vreemde nationaliteit, varend onder Belgische vlag. Deze uitzonderingen mogen o.m. gaan over het toekennen aan deze vreemde zeelieden en aan hun rechthebbenden van forfaitaire vergoedingen overeengekomen met de autoriteiten der nationaliteit dezer vreemde zeelieden.

Bij uitzondering van de bepalingen van artikels 1 en 2 kunnen insgelijks, bij koninklijk besluit de voordeelen en vergoedingen voorzien bij artikels 3 tot 10 verzekerd worden aan de zeelieden van Belgische nationaliteit, slachtoffers van een ongeval aan boord van een vreemd schip, en aan hun rechthebbenden, wanneer, krachtens overeenkomsten, afgesloten tusschen de Belgische autoriteiten en deze der nationaliteit van het schip aan boord van welk de Belgische zeeman diende, een forfaitaire schadevergoeding voor het ongeval werd gestort.

Insgelijks bij uitzondering aan de bepalingen van artikels 1 en 2, kunnen, in bij koninklijk besluit gestelde voorwaarden, de voordeelen en vergoedingen voorzien bij artikel 3 tot 10 verzekerd worden aan zekere

reeksen werknemers, zeevarenden of niet, voor welke een tijdelijke gelijkstelling met de zeelieden ter koopvaardij of de visschers zich zou rechtvaardigen, alsook aan de hoofdzakelijk uit zeelieden van Belgische nationaliteit samengestelde bemanningen van vreemde schepen die regelmatig uit een Belgische haven varen.

HOOFDSTUK II.

Van de verzekering tegen arbeidsongevallen overkomen aan zeelieden.

Art. 12. Onder al de reeders van koopvaardijsschepen wordt onder de benaming « Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij » eene maatschappij van onderlinge verzekeringen tegen de beroepsgevaaren der zeelieden ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij is gevestigd te Antwerpen. Zij geniet rechtspersoonlijkheid alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten voor al de akten en stukken, noodig tot het uitvoeren van hare zending.

De reeders van koopvaardijsschepen zijn verplicht zich aan te sluiten bij de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij.

Art. 13. De Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij bestaat uit twee afdelingen: de afdeling voor gewone arbeidsongevallen en de afdeling voor ongevallen in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt. Vallen in de tweede afdeling de ongevallen bedoeld in de voorlaatste alinea van artikel 1.

In haar beide afdelingen wordt de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij gevoed door de bijdragen der reeders.

Art. 14. In de afdeling voor gewone arbeidsongevallen bedraagt de bijdrage der reeders 3,5 % op de bezoldigingen, zooals deze laatste opvolgentlijk tusschen 10 Mei 1940 en 31 December 1946 zijn vastgesteld geworden, met dien verstande dat, te dezer zake, aan de besluiten, houdende vaststelling der gemiddelde bezoldigingen geen terugwerkende kracht wordt gegeven.

Deze bijdragen worden afgestaan aan den Staat die de uitkeeringen en renten, aan zeelieden of hunne rechthebbenden verschuldigd, wegens gewone ongevallen te zijnen laste neemt.

Art. 15. De afdeling oorlogsrisico wordt gevoed door een vaste bijdrage van 5 frank 's jaars en per man, door den reeder verschuldigd volgens de getalsterkte der bemanning van zijn schepen en door een verzekeringspremie, voor elke reis vastgesteld naar de zwaarte van het gelooopen oorlogsrisico.

Het bedrag dezer verzekeringspremies zal bepaald worden door den Minister van Verkeerswezen.

Er zal worden afgezien van elke verzekeringspremie wanneer de vrachten, of de huurgelden tegen welke het schip vaart, door den Belgischen Staat, of met dezes instemming, vastgesteld werden zonder inachtneming der lasten spruitend uit de verplichting tot vergoeden van de schade wegens oorlogsrisico overkomen aan de bemanning.

De concrete gevallen waarop de beschikking van voorgaande alinea van toepassing is, zullen worden bepaald bij koninklijk besluit.

Mits afstand aan den Staat van de bijdrage en verzekeringspremies door de reeders verschuldigd volgens bepalingen van dit artikel, draagt deze den last der uitkeeringen en renten verschuldigd wegens ongevallen te wijten aan oorlogsrisico.

Art. 16. Het Beheer der Gemeenschappelijke Kas voor de Koopvaardij wordt voor het tijdperk van 10 Mei 1940 tot en met 31 December 1946 waargenomen door den Staat.

De daden van beheer, betrek hebbende op deze periode, door de Gemeenschappelijke Kas der Koopvaardij in het bezet gebied gesteld, worden geacht gedaan geweest te zijn voor den Staat. De modaliteiten van vereffening van dit beheer worden bij koninklijk besluit vastgesteld.

HOOFDSTUK III.

Van de verzekering tegen arbeidsongevallen overkomen aan visschers.

Art. 17. Onder al de reeders ter visscherij en de reeders-stuurlieden wordt onder de benaming Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij, eene maatschappij van onderlinge verzekering tegen de beroepsgevaaren der zeevisschers ingesteld.

De Gemeenschappelijke Kas voor de zeevisscherij is gevestigd te Oostende. Zij geniet rechtspersoonlijkheid alsmede vrijstelling van registratie-, zegel- en griffierechten, voor al de akten en stukken noodig tot het uitvoeren van hare zending.

Art. 18. De Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisscherij bestaat uit twee afdelingen: deze voor de gewone arbeidsongevallen en deze voor ongevallen in de oorzaken waarvan een oorlogsfeit voorkomt. Vallen in de tweede afdeling, de ongevallen bedoeld in de voorlaatste alinea van artikel 1.

Art. 19. De reeders van visschersvaartuigen, alsmede de reeders-stuurlieden die hun eigen boot exploiteeren, hetzij alleen, hetzij met eene bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, zijn verplicht zich aan te sluiten bij die Kas.

Art. 20. In haar beide afdelingen wordt de Gemeenschappelijke Kas der Zeevisscherij gevoed door de bijdragen der bij vorige artikel bedoelde reeders en reeders-stuurlieden.

Deze bijdrage bestaat vóór 1 Januari 1943, voor het beheer in het bezette gebied, en vóór 1 Juli 1945 voor het beheer in het onbezette gebied, uit een jaarlijksche som vastgesteld per ingescheepten man. Het bedrag ervan wordt bepaald bij koninklijk besluit. Dit laatste stelt de verschillende tarieven vast, berekend op de verscheidenheid der gevaaren, volgens de verschillende wijze van visschen.

Na voormoemde data bestaat de bijdrage, voor respectievelijke gebieden, uit een percent op de bruto opbrengst bepaald op grond van het werkelijke risico en af te houden van de bruto opbrengst van de in België of in den vreemde aangevoerde vangsten. Deze afhouding is uitsluitend ten laste van de bij vorig artikel bedoelde reeders en reeders-stuurlieden.

Onder bruto opbrengst wordt voor de toepassing van deze bepaling verstaan, de totale opbrengst zonder eenigerlei aftrek.

In geval de bruto opbrengst der reeders en reeders-stuurlieden niet kan worden vastgesteld, wordt de bijdrage omgerekend in een jaarlijksche taks per ingescheepten man.

Het bedrag der bijdragen alsook de modaliteiten van inning worden bepaald bij koninklijk besluit. De afdeling oorlogsrisico van de Gemeenschappelijke Kas der Zeevisscherij wordt daarenboven gevoed door een verplichte bijdrage der in artikel 19 bedoelde reeders en reeders-stuurlieden van 5 frank per jaar per ingescheepten man, de bemanning van ieder vaartuig ter monsterrol gebracht eenmaal in het jaar aangerekend zijnde.

Mits afstand aan den Staat van de bijdragen, door de reeders en reeders-stuurlieden verschuldigd volgens de bepalingen van dit artikel, draagt deze den last der uitkeeringen en rente aan de visschers of hun rechthebbenden verschuldigd wegens ongevallen bij toepas-

sing van de bepalingen van hoofdstuk I van deze besluitwet.

Art. 21. Tot 30 September 1942 wordt tot de helft verminderd de bijdrage in de kas verschuldigd door den reeder-stuurman die zijn eigen boot exploiteert, hetzij alleen, hetzij met een bemanning wier leden al dan niet deelnemend zijn, wanneer het een schip betreft met oliemotor van minder dan 60 P.K., een met dek voorzien visscherijzeilschip of een met halfdek voorzien open vaartuig.

De kracht van den oliemotor wordt vastgesteld overeenkomstig de voorschriften van het koninklijk besluit van 17 Juni 1930, genomen in uitvoering der wet van 30 December 1929.

Art. 22. In geval van onvrijwillig opliggen gedurende meer dan eene maand, kan de hiervoor bedoelde bijdrage worden verminderd in de bij het reglement van de kas te bepalen voorwaarden.

Voor de booten van minder dan 15 ton bruto inhoud mag de vermindering worden toegepast voor ophijstijden van minder dan eene maand.

Art. 23. Het beheer der Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisscherij wordt voor het tijdperk van 10 Mei 1940 tot 31 December 1940 waargenomen door den Staat.

De daden van beheer, betrek hebbende op deze periode, door de Gemeenschappelijke Kas voor de Zeevisscherij in het bezet gebied gesteld worden geacht gedaan geweest te zijn voor den Staat. De modaliteiten van vereffening van dit beheer worden bij koninklijk besluit vastgesteld.

HOOFDSTUK IV. — Van de burgerlijke aansprakelijkheid.

Art. 24. Er wordt in geen deele afgeweken van de algemeene regelen betreffende de burgerlijke aansprakelijkheid, wanneer het ongeval opzettelijk is teweeggebracht door den reeder.

Met uitzondering van dit geval, geeft de schade voortspruitende uit arbeidsongevallen, ten bate van het slachtoffer of de rechthebbende enkel en alleen recht op de bij deze wet vastgestelde vergoedingen.

Onverminderd de rechtsvordering welke uit deze wet voortvloeit, behouden de getroffene en de rechthebbenden ten aanzien van andere personen dan den reeder of zijne gelastigden, die voor het ongeval aansprakelijk zijn, het recht om vergoeding voor de veroorzaakte schade te eischen, overeenkomstig de regels van het gemeen recht. De som ten laste van den geheel aansprakelijk erkenden derde verleend en werkelijk betaald, komt toe aan eene van de twee in vorenstaande hoofdstukken II en III bedoelde gemeenschappelijke verzekeringskassen tot het bedrag van de te haren laste gelegde forfaitaire vergoeding; het overblijvend gedeelte komt ten goede aan den getroffene of zijne rechthebbenden. In geval van verdeelde aansprakelijkheid, is de Gemeenschappelijke Kas ontslagen van de betaling eener som gelijk aan 60 t.h. van die welke, ten laste gelegd van den voor de stoffelijke schade van het ongeval gedeeltelijk aansprakelijk erkenden derde, werkelijk werd betaald.

De rechtsvordering tegen de aansprakelijke derde personen kan zelfs, door de Gemeenschappelijke Kas, op eigen risico, het slachtoffer of rechthebbenden in rechten vervangende, worden ingesteld.

Gewone vergoeding is alleszins onverenigbaar met de door deze wet voorziene vergoeding.

Art. 25. De bij deze wet bepaalde vergoedingen zijn niet verschuldigd wanneer het ongeval door het slachtoffer opzettelijk is teweeggebracht.

Geenerlei vergoeding is verschuldigd aan diegene der rechthebbenden die het ongeval opzettelijk heeft teweeggebracht.

Art. 26. Elke met de bepalingen van deze wet strijdige overeenkomst is van rechtswege nietig.

HOOFDSTUK V. — Van de aangifte van ongevallen en van de rechtsmacht.

Art. 27. Elk ongeval dat in de voorwaarden voorzien bij artikels 1 en 2 hiervoren aan eenen zeeman ter koopvaardij of aan eenen visscher is overkomen, en dat hetzij den dood van den getroffene, hetzij eene ongeschiktheid tot werken heeft veroorzaakt, of van aard is die te veroorzaken, moet door den reeder of zijnen gelastigde worden aangegeven, onverminderd alle andere bij de wetten of verordeningen voorgeschreven nasporingen.

De aangifte wordt schriftelijk gedaan binnen drie dagen na het ongeval of na de aankomst van het schip of van het vaartuig in de eerste aanleghaven of wel binnen drie dagen na de tijding van het ongeval, indien het schip is vergaan. Eene aangifte van ongeval moet bovendien door den reeder of zijnen gelastigde voor al de leden van de bemanning worden gedaan binnen acht dagen na de verstrijking van den bij het laatste lid van vorenstaande artikel 5 bedoelden termijn.

In België wordt de aangifte schriftelijk gedaan aan den waterschout van de haven waar zich het schip of het vaartuig bevindt. Bedoelde aangifte wordt zonder verwijl door den waterschout aan de griffie van het krachtens artikel 29 bevoegde vrederecht gezonden. Is de getroffene een schipper ter visscherij dan geschiedt de kennisgeving van het ongeval van ambtswege door den waterschout.

In de kolonie wordt de aangifte gedaan aan de overheden, door den Minister van Koloniën aangeduid.

In het buitenland wordt zij gedaan aan den consulaire agent. Zoo er geen consulaire agent ter plaats gevestigd is, wordt zij binnen de hierboven vermelde termijnen, over den snelsten weg, aan den waterschout van de haven waar het schip thuishoort gezonden. Is de getroffene een schipper ter visscherij, dan doet de consul de kennisgeving van ambtswege aan den waterschout van de haven waar de boot is ingeschreven.

De waterschouten geven onverwijld aan de betrokken gemeenschappelijke kas mededeeling van elk ongeval dat hun ter kennis wordt gebracht en waarvoor luidens deze wet schadevergoeding verschuldigd is.

De aangifte vermeldt den aard en de omstandigheden van het ongeval. Bij koninklijk besluit worden verder de vorm en de vereischten van de aangifte bepaald, benevens de gevallen waarin op kosten van den aangever een geneeskundig getuigschrift bij de aangifte moet worden gevoegd.

De aangifte van het ongeval kan, met inachtneming van dezelfde vormen gedaan worden door den getroffene of zijne rechthebbenden.

De getroffene of een ander lid van de bemanning heeft bovendien in zee, het recht om mondeling of schriftelijk aan den kapitein of den schipper aangifte van een ongeval te doen. Melding hiervan wordt gemaakt in het scheepsjournaal en deze inschrijving, in voorkomend geval, door een of twee getuigen medeondertekend.

Ontvangstbewijs van de aangifte wordt in elk geval door den griffier aan den aangever gezonden.

Blijkt uit de aangifte dat de toepasselijkheid van deze wet op het aangegeven ongeval wordt betwist, namelijk wegens de omstandigheden waaronder het feit gebeurt of wegens de hoedanigheden van den getroffene, dan stelt de waterschout, de consulaire agent, of, in de kolonie, de door den Minister van Koloniën aangeduide overheid, een onderzoek in naar de oorzaken van het ongeval. Wordt tot een onderzoek overgegaan uit

kracht van deze bepaling, of uit kracht van de wetten en verordeningen betreffende de zeepolitie, dan wordt eene uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek door de hierboven bedoelde overheden, al naar het geval, aan de griffie van de bevoegde rechtsmacht, den Minister van Buitenlandsche Zaken of den Minister van Koloniën gezonden.

De partijen hebben het recht om ter griffie kennis of, op hunne kosten, afschrift te nemen van de aangifte van het ongeval, van het daarbij gevoegd getuigschrift en, zoo er aanleiding toe bestaat, van de uitgifte van het proces-verbaal van onderzoek.

Art. 28. De reeders of zijne gelastigden, die de bepalingen van het voorgaande artikel overtreden, worden gestraft met eene geldboete van 50 tot 2.000 frank.

Ten aanzien van het opsporen en het vaststellen der overtredingen, alsmede van het onderzoek in zake ongevallen, hebben de waterschouten, de consulaire agenten en de koloniale overheden de bevoegdheden welke bij de wetten van 5 Mei 1888 en 11 April 1896 aan de arbeidsoptzichters zijn toegekend en kunnen de bij deze wetten bepaalde straffen opgelegd worden aan den reeder of zijne gelastigden die zich tegen de uitoefening van die bevoegdheden mochten verzetten.

In geval van overtreding wordt door de waterschouten, de consulaire agenten en de koloniale overheden een proces-verbaal opgemaakt, dat rechtsgeldig is, behoudens tegenbewijs. Een afschrift van het proces-verbaal wordt, op straffe van nietigheid, binnen acht en veertig uur aan den overtreder gezonden.

Art. 29. Alleen de vrederechter van het kanton binnen welk gebied de haven gelegen is, waar het schip of het vaartuig thuishoort, is bevoegd om kennis te nemen van de rechtsvorderingen betreffende de vergoedingen, krachtens deze wet aan de zeelieden of de rechthebbenden verschuldigd, alsmede van de eischen tot herziening van deze vergoedingen; hij is tevens bevoegd om te beslissen over de hangende zaken betreffende de verzekering van het risico voortspruitende uit deze wet, wanneer deze hangende zaken ontstaan zijn naar aanleiding van de vergoeding van een arbeidsongeval; hij doet uitspraak, in hoogsten aanleg, tot een bedrag van 1.000 frank, en, in eersten aanleg, tot welk bedrag de eisch ook mag gaan.

Wanneer de haven waar het schip thuishoort zich uitstrekt tot op het grondgebied van verscheidene kantons, is bevoegd de rechter binnen wiens rechtsgebied het waterschoutsambt gelegen is.

Voor het vaststellen van den graad van blijvende ongeschiktheid zal de rechter zich, op verzoek van eene der partijen, eenen bijzitter, die reeder, en eenen bijzitter die zeeman ter koopvaardij of visscher is, als raadgevers toevoegen. De wijze waarop de voorwaarden waaronder de bijzitters worden aangesteld, alsmede dezer vergoeding, zullen bij koninklijk besluit worden bepaald.

Voor elk arbeidsongeval van ernstigen aard of naar de aangifte bij de griffie van het vrederegerecht vermoedelijk van ernstigen aard kan de rechter vóór de eindregeling, door een eenvoudig schrijven van den griffier, partijen oproepen, ten einde den staat der zaken te onderzoeken en, zoo mogelijk, een overeenkomst te bewerken of om de feiten vast te stellen, waaruit het recht op vergoeding voortspruit en alle maatregelen te nemen, die noodig mochten zijn voor de toewijzing er van. Van deze verschijning wordt kosteloos proces-verbaal opgemaakt.

Art. 30. De getroffene of de rechthebbenden hebben altijd het vermogen den reeder rechtstreeks te dagvaarden behoudens het recht van dezen laatste, volgens het geval, in de zaak te brengen de Gemeenschappelijk Kas van de Koopvaardij of de Gemeenschappelijk Kas van de Zeevisscherij. De getroffene of de

rechthebbenden hebben, in elk geval, een rechtstreekse vordering tegen de Gemeenschappelijk Kas.

Art. 31. De bevoegde rechter is er toe gehouden van de tusschen partijen getroffen overeenkomsten betreffende de ten gevolge van arbeidsongevallen te verleenen vergoedingen verbaal op te maken.

Afschrift van bedoeld verbaal mag enkel in executoren vorm worden uitgegeven, nadat de rechter zal hebben erkend dat de regeling van het ongeval overeenkomstig de bepalingen der wet is geschied.

Op straffe van nietigheid worden deze overeenkomsten met redenen omkleed, en vermelden, nameijk; het loon dat tot grondslag dient, den aard van het letsel, de vermindering van de arbeidsongeschiktheid en den datum der consolidatie.

Art. 32. Wanneer de rechter al de gegevens niet bezit om voorgoed te beslissen, maar indien de toepassing der wet geen twijfel lijdt, heeft hij het recht om zelfs ambtshalve aan den getroffene of zijn rechthebbenden een voorloopige uitkeering te verleenen in den vorm van een dagelijksche vergoeding of van een som bestemd om de eventuele kosten van het onderzoek te dekken. De rechterlijke beslissingen betreffende de in deze wet voorziene vergoedingen en waarvoor geen aanleiding bestaat tot het vestigen van rente of verleen van kapitaal, zijn bij voorraad uitvoerbaar niet-teenstaande verhaal en zonder borg. In de andere gevallen beperkt de rechter de voorloopige tenuitvoerlegging tot de betaling van rentetermijnen, bepaald ex-aequo et bono, rekening houdende met de reeds ontvangen gegevens op het oogenblik dat de voorloopige tenuitvoerlegging wordt bevolen.

In al de gevallen en nameijk in geval van gerechterlijke tenuitvoerlegging, kan de rechter, ten verzoeken van elke belanghebbende en zelfs ambtshalve een curator ad hoc aanstellen belast met den minderjarige te vertegenwoordigen, voor het innen van de vergoedingen, of rentetermijnen en voor het vormen van de kapitalen.

Art. 33. De rechtsvordering tot betaling van de vergoedingen voorzien bij deze wet verjaart na drie jaar. De schorsing van termijn bepaald door artikel 4 van besluitwet van 23 Mei 1941 eindigt op 31 December 1946.

Buiten de gewone wijze van schorsing of stuiting stuit deze verjaring door een rechtsvordering tot betaling, ten aanzien van het arbeidsongeval, gesteund op een anderen rechtsgrond.

In geval van vermoedelijk overlijden, begint de verjaring te loopen bij het einde van de bij het laatste van artikel 5 voorziene termijnen.

De eisch tot herziening van de vergoedingen, gegrond op vergering of vermindering van de gebrekkelijkheid van het slachtoffer of op zijn overlijden aan de gevolgen van het ongeval, kan ingesteld worden gedurende drie jaar, te rekenen van de tusschen partijen getroffen overeenkomst of van het eindvonnis.

Art. 34. De rechtsvordering tot betaling of tot herziening van de bij deze besluitwet voorziene vergoedingen kan in geen geval voor den strafrechter worden gebracht; het instellen er van hangt niet af van het instellen der openbare rechtsvordering, waartoe het ongeval aanleiding mocht geven.

HOOFDSTUK VI. — Fiskale bepalingen.

Art. 35. Zijn vrijgesteld van zegelrecht de akten opgesteld of afgeleverd ter uitvoering van deze besluitwet.

Art. 36. Worden kosteloos uitgereikt alle getuigschriften, akten van bekendheid, volmachten en andere stukken waarvan de overlegging kan vereischt worden voor de uitvoering, door de Gemeenschappelijk Kassen, van deze besluitwet.

HOOFDSTUK VII. — Algemeene bepalingen en overgangsbepalingen.

Een koninklijk besluit zal een technisch comiteit kunnen instellen, de bevoegdheid en de samenstelling ervan overeenkomend met die van het comiteit ingesteld krachtens de bepalingen van artikel 32 van de wetten samengeoördend van 24 December 1903, 3 Augustus 1926, 15 Mei 1929, 30 December 1920 en 18 Juni 1930. Gegeven te Brussel, den 23 October 1946.

BALIELEVEN

CONFERENCE DU JEUNE BARREAU D'ANVERS

Voordracht van Mr Maurice Ribet

Al degenen die het buitengewoon interessant werk van Maurice Ribet over « Le Procès de Riom » gelezen hebben waren ten eerste benieuwd dezen vooraanstaanden Parijschen advocaat, die in het bewust proces de raadsman was van den Heer Daladier, te kunnen hooren.

Ook was er een talrijke en uitgelezen schaar opgekomen Zaterdag, 21 December l.l. in de Assisenzaal van het Antwerpsche Gerechtshof.

Spreeker werd op uitstekende wijze aan het publiek voorgesteld door den Voorzitter der Conférence Mr Vincentelli.

De rede gehouden door M. Ribet over het proces te Riom was in alle opzichten merkwaardig. Schitterend voorgedragen, diep doordacht, gekruid met allerhande persoonlijke herinneringen, wist de uiteenzetting van den spreker gedurende anderhalf uur het publiek op de meest intense wijze te boeien. Spreker werd dan ook van harte toegeijcht.

De rede van Mr Maurice Ribet was niet alleen een uiterst belangrijk en spannend verslag van het historisch rechtsgeding te Riom, waarin spreker de eer had te pleiten, het was tevens een hoogstaande verheerlijking van het recht en de rechtvaardigheid.

MEDEDEELING

4^e LUSTRUMFEESTEN VAN HET VLAAMSCH RECHTSGENOOTSCHAP DER GENTSCHER FACULTEIT DER RECHTEN 1926-1946

Op Woensdag, 18 December, hield de faculteitskring der Rechten der Gentsche Rijksuniversiteit in de zaal van de Akademieraad een plechtige academische zitting

ter gelegenheid van haar twintig-jarig bestaan. Immers het was op 23 December 1926 dat een kleine groep studenten samen met Prof. Kluyskens het Vlaamsche Rechtsgenootschap boven de doopvont hielden.

Het was in aanwezigheid van Prof. Kluyskens, nog steeds eere-Voorzitter, en van Prof. Spanoghe, de bezielende en leidende kracht van het Vlaamsch Rechtsgenootschap, alsook van prof. Storme, deken der Gentsche Rechtsfaculteit, dat praeses Fernand van Belle de academische plechtigheid voor open verklaarde en onmiddellijk het woord verleende aan Prof. Kluyskens, nadat hij de talrijk opgekomen studenten lezing had gegeven van talrijke hulde-telegrammen van verschillende professoren. Ook het Leuvensch en het Brusselsch Rechtsgenootschap hadden afgevaardigden gestuurd.

In een korte uiteenzetting sprak Prof. Kluyskens met ontroering, over de tegenwoordige bloei die het V. R. G. kent en over de taak die aan ieder Rechtsstudent in de Maatschappij van morgen is weggelegd. Daarop nam Prof. Spanoghe het woord die, nadat hij in een historisch overzicht de evolutie had aangetoond, door-gemaakt door het V. R. G. sedert haar ontstaan, Prof. Von Schmid aan de vergadering voorstelde, die de academische rede zou uitspreken. Wij hopen dat de tekst van deze merkwaardige rede eerstdaags in het Rechtskundig Weekblad zal kunnen verschijnen.

Met eenige woorden van hulde en dank aan het adres van den professoralen redenaar besloot den Heer Prof. Kluyskens deze academische plechtigheid.

TIJDSCHRIFTEN

NEDERLANDSCH JURISTENBLAD, lf. 44-45 van 28 December 1946. — Mr. E. Brongersma, Driemaal Bedrijfsrechtspraak (II, slot). Opmerkingen en Mededeelingen: Mr. M. P. Polak, De Conseil d'Etat en de staatsaansprakelijkheid in Frankrijk. — Mr. A. P. FUNKE, De wachttermijn van art. 34 Indisch B. W. (= 91 Ned. B. W.). — Mr. G. W. Bannier, De Pachtregeling 1945. — Rechtspraak van de week. — Boek-aankondigingen. — Tijdschriften. — Berichten. — Registers.

JOURNAL DES TRIBUNAUX. — 61ste Jaargang Nr 3707 van 22 December 1946. — André J. Mast: Le problème de la législation déléguée. — Théodore Smolders: Henri Neuray. — Jurisprudence. — La Chronique Judiciaire.

VLAAMSCHER JURISTEN,

abonneert U op het "Rechtskundig Weekblad"